

Proletaris de tots els països, uniu-vos! Proletaris, pobles i nacions oprimides de tot el món, uniu-vos!

Avant!

Organ del Comitè Nacional de Catalunya del Partit del Treball d'Espanya

ANY 2, NUM. 7

14 de Maig de 1976

10 pts.

FERMS EN LA LLUITA!

FERMS PER LA LLIBERTAT!

Aquest primer de Maig s'ha desenrotllat sota el signe de grans mobilitzacions de masses a nivell de tot l'Estat espanyol. A Catalunya aquest primer de Maig ha estat precedit d'importantes mobilitzacions populars.

El 23 d'Abril fou una gran diada d'afirmació dels drets nacionals de Catalunya. Importants manifestacions i concentracions es succeïren durant tot lo dia en les que s'expressaven les ànsies de llibertat d'un poble que porta molts anys lluitant per la seva sobirania.

La resta de dies fins al primer de Maig foren una cadena ininterrompuda d'atur, manifestacions i concentracions que tingueren com a principal protagonista els obrers del metall, la vaga dels quals, generalitzada a Barcelonès i comarques circumdants, afectà més de 100.000 treballadors.

La monarquia neofeixiste i la classe obrera, enemics irreconciliables

Per a dies abans del primer de Maig havien decidit anar a la vaga els treballadors de la construcció per aconseguir l'homologació del conveni pactat amb la patronal. El govern, temorós de que es produís un moviment vaguistic massiu i unitari per aquestes dates, en confluïr la vaga de diversos rams, concedí l'homologació en contradicció amb els sostres que ell mateix havia decretat. Expressava d'aquesta manera el terror tan gran que té a l'organització i la lluita de la classe obrera pels seus drets.

La readmissió dels prop de 500 treba-

sumari

● EDITORIAL	Ferms en la lluita!	● EL "NO" DEL CONSELL	pp. 6-7
● SOBRE LA "COMISION DE REGIMEN ESPECIAL"	p. 3	● MOVIMENT OBRER:	
● COMPLESSIO DEL 1er. DE MAIG	p. 4	● La gran lluita del moviment obrer	p. 8
		- Per un sindicat obrer	p. 9

lladors acomiadats de Seat després de la gran vaga del Gener del 75 fou una altra gran victòria de la classe obrera catalana, que influí significadament en l'elevada moral revolucionària expressada aquest primer de Maig a Catalunya.

La brutal, sistemàtica i organitzada acció de la policia, tot i influir d'una forma important no va poder evitar les nombroses manifestacions que es van produir al Barcelonès i comarques veïnes. L'actitud policial només serví per excitar encara més l'odi que el poble té a aquests assassins a sou-

Tot el poble per la llibertat

Què ens demostra aquesta sostinguda i infatigable onada de mobilitzacions a nivell de tot l'estat?

Demuestra que la classe obrera i tot el poble treballador no accepten la reforma imposada per la monarquia neofeixista a punta de fusell; "la política reformista" no resol ni un dels urgents problemes que té plantejats el poble espanyol: els preus dels productes bàsics augmenten contínuament, els salaris es congelen i l'exercici de les llibertats polítiques fonamentals costa morts, ferits, empresonaments i acomiadats... l'evolucionisme és la barbàrie oberta contra el poble. L'evolucionisme és el camí més dur, difícil i SAGNANT que la classe obrera i el poble han de seguir per aconseguir unes CERTES LLIBERTATS RETALLADES AL CAPRICI DEL GRAN CAPITAL Això ho sap el poble i ho viu en la pròpia carn, per això rebutja una vegada i una altra qualsevol mesura que tendeixi a retardar la consecució dels drets democràtics i lluita consegüentment i sistemàtica per la instauració immediata de la democràcia política.

El recent discurs d'Arias, encaminat a adequar la reforma a l'actual moment de forta agitació social, ha resultat un estrepitos fracàs. Ningú no li ha cregut ni un sol mot.

D'una banda, s'ha preocupat de tranquil·litzar els sectors més ultres del règim afirmant "que nada de lo esencial ha cambiado". D'altra banda, anuncia noves reformes que ni els mateixos reformistes de la mala nomenada oposició democràtica creuen, per no ser vàlides per a l'actual situació que reclama sense dilació l'immediat restabliment de la democràcia política. En definitiva les seves declaracions no han satisfet ni als uns, ni als altres, perquè l'auge de la lluita de masses ha invalidat ja per endavant els seus plans reaccionaris.

La combativa lluita que la classe obrera ha desenvolupat aquests darrers mesos, e-

videncia una realitat important: el govern de la monarquia esta aïllat, és incapaç de governar segons els plans de la reforma i esta sumit en un mar d'enfrontaments, confusions i debilitats per aquesta lluita de masses que cada vegada és més superior a les seves forces.

Unitat per a la llibertat

Aquesta mateixa onada de mobilitzacions de masses que ha desbordat la maniobra evolucionista del Règim ha estat el factor determinant que ha possibilitat la formació de Coordinación Democrática, vencent les últimes dissensions entre la Junta i la Plataforma.

Coordinación Democrática en quant representa la unitat d'un amplíssim ventall de forces polítiques i sindicals, en un principi i sobre el paper de la seva declaració inicial, ofereix la possibilitat d'obrir un camí vàlid per a la consecució de la democràcia política, a condició que propugni i animi la lluita de masses.

Però, què es bàsic per enfortir C.D. ? Al nostre entendre, dues són les qüestions essencials perquè C.D. arribi a ser el màxim organisme unitari a nivell de tot l'Estat espanyol.

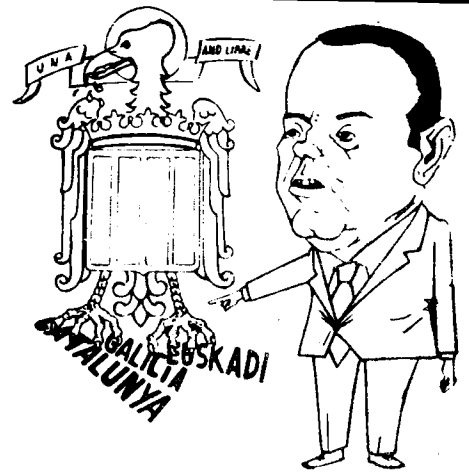
Primera els organismes unitaris de les diverses nacionalitats han de buscar la fórmula que els permeti l'articulació amb C.D. En la seva declaració inicial no hi ha cap tipus de restricció que impedeixi aquesta articulació, sinó que s'explicita amb claredat que Coordinación Democrática lluitarà "pel ple, immediat i efectiu exercici dels drets i llibertats polítiques de les distintes nacionalitats i regions de l'Estat Espanyol". En aquest sentit, i si l'Assemblea de Catalunya és consegüent amb el seu quart punt programàtic, no pot ajornar durant més temps la necessària articulació amb C.D. Així ho entenem i demanem a la resta de forces de l'A.C. que prenguin una posició consegüent i constructiva per formalitzar amb promptitud aquest acord.

De no fer-ho així, estarem inferint un greu perjudici a la necessària unitat que tots els pobles i nacions de l'Estat espanyol han de forjar per derrocar la monarquia i el seu govern "evolucionista".

Segona, tant els organismes unitaris de les diverses nacionalitats com la pròpia C.D. han de situar en el centre de la seva activitat política activar la lluita de masses, com a factor decisiu, no sols per derrocar la dictadura neofeixista de Juan Carlos, sinó també per enfortir la unitat de totes les forces que es preparen per enderrocar-la.

SOBRE LA "COMISION PARA EL ESTUDIO DE UN REGIMEN ADMINISTRATIVO ESPECIAL PARA CATALUÑA"

**Per al Sr. Fraga
no existeix la nació catalana**

Per a la monarquia neofeixista i el seu govern no existeix el problema nacional, el problema de les distintes nacions que configuren l'Estat espanyol. Per a l'evolucionisme només existeix el problema de les "peculiaritats" de les diverses "regions" espanyoles. Per decret i a punta de fusell, durant gairebé quaranta anys, el terrorisme obert contra el poble ha intentat feremudir el sentiment nacional dels pobles que conformen l'Estat espanyol. Actualment quan és més fort l'auge de la lluita de masses per la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals, diversos representants de l'evolucionisme, s'apressen a estendre la reforma al problema "regional". Però en aquest, com en tots els terrenys de la reforma (polític, sindical, fiscal...), l'evolucionisme no aconsegueix d'amagar la seva faç reaccionària i antidemocràtica.

Analitzem, sinó, el caràcter, la forma i el significat polític que comporta la recent creació de la "Comisión para el estudio de un Régimen Administrativo Especial para Catalunya". D'entrada, no s'ha consultat al poble per a res per a formar-la, sinó que la seva formació obeeix al més vell i pur estil feixista de nomenament a dit.

La Comissió: mà oberta a la burgesia vacil·lant

L'objectiu polític de la Comissió es clar. Fraga en el discurs d'inauguració ho expressà així; després d'una exhaustiva i explícita negació del dret a l'autodeterminació, digué: "No puede haber en España más que una soberanía, en lo interior como en lo exterior: la de la nación española". Pretenen doncs, d'una banda, negar el dret a l'autodeterminació, negar el dret que tota nació té a la seva sobirania, decidir lliurement sobre el seu destí. D'altra banda, i sobre la base d'oferir una certa autonomia local i regional "sobre assumptes d'administració pública, economia i cultura, proposar la formació d'una Mancomunitat regional catalana". Aquesta Mancomunitat, experimentada ja el 1.914 per Prat de la Riba i abocada al més estrepitos fracàs, englobaria en un sol organisme les 4 diputacions provincials actuals. Aquest organisme tindria competència en assumptes d'administració pública, cultura, llengua... De fet, la peculiar formació de la Comissió, amb representants de les quatre diputacions catalanes apunta ja en aquesta direcció.

Que preten l'evolucionisme amb aquesta maniobra?

Els obscurs puntes en dues direc-

cions diferents. D'una banda preten guanyar se els sectors més reaccionaris de la burgesia catalana, per a que recolzin la reforma a canvi d'oferir-los moltes més facilitats expansionistes en el terreny econòmic i comercial. D'altra banda, preten fer creure al poble català que amb aquest organisme que daran satisfets els seus drets nacionals i es resoldrà el "problema català".

Aquesta maniobra evolucionista pot tenir un gran atractiu per a la burgesia catalana; podria ser en un futur pròxim el cas que la lluita de masses per conquerir les llibertats democràtiques i nacionals els desbordés, la base sobre la qual negociar un "estatut". Evidentment aquest estatut tindria molt poc a veure amb el reconeixement del dret a l'autodeterminació però sí seria suficient perquè la burgesia catalana intentés fer passar aquest "pseudostatut" pel veritable dret a l'autodeterminació, pel dret que tota nació té a ser sobirana i governar els seus propis destins.

L'únic lluitador conseqüent per la llibertat nacional és el proletariat

El proletariat i el poble català han d'estar continuament en guàrdia per evitar que la història no es repeteixi, per evitar que la burgesia s'abanderi de la defensa del problema nacional per a satisfer els seus propis interessos de classe. Continuament, al llarg de la història de Catalunya, la burgesia catalana ha reclamat, en benefici propi, l'ajut del proletariat i el poble català per defensar la "sobirania nacional", "l'autonomia cultural"... Després, quan la lluita de masses amenaçava aconseguir el lliure exercici al dret a l'autodeterminació i el ple exercici de tots els drets democràtics, la burgesia ha abandonat el poble i la qüestió nacional, llançant-se als braços dels més reaccionaris poders centrals.

La lluita per resoldre justament el problema nacional i per conquerir el dret a l'autodeterminació, és una lluita que ha d'encapçalar el proletariat i el poble català. El proletariat és l'única classe vertaderament interessada en acabar amb qualsevol tipus d'explotació; a ell li correspon doncs, la defensa del problema nacional. El proletariat català, juntament amb el proletariat de la resta de l'Estat espanyol, fermament units a tot el poble no han d'abandonar la lluita contra la retenció violenta de les nacions oprimides avui pel neofeixisme zonàrmic. Lluitar per això significa lluitar pel dret a l'autodeterminació i per la consecució de les reivindicacions essencials de la lluita política.

1er DE MAIG

BARCELONA

El matí d'aquest dia, Barcelona, i totes les localitats obreres dels voltants i de les comarques veïnes estaven ocupades li-
teralment, per la policia. Els esbirros del "reformista" Fraga van actuar salvatjament, ajudats tot sovint per bandes feixistes, ca-
rregant a la porta dels metros, perseguint a trets grups de quatre persones, disparant des dels jeeps, apallissant automobilistes i entrant dins dels bars, autobusos i esta-
bliments públics. Durant el dia van ser detingudes unes 100 persones.

La combativitat i l'odi de tot el poble contra aquests assassins van augmentar davant aquestes provocacions, i les manifestacions, més disperses, van ser contínues: a Barcelona, la més important s'inicià a La Rambla, fins al Paral.lel, de 4.000 obrers majoritàriament del Metall i la Construcció

D'altres foren la de 1.000 treballadors d'Arts gràfiques a Balmes, i les de Gràcia i Sagrada Família, en les que van participar 1.500 persones a cada una.

A la plaça de la "Victoria" a la 1 del migdia, es van manifestar 1.000 persones amb banderes roges i catalanes.

A Pintor Fortuny s'inicià una manifestació d'uns 300 obrers que portaven banderes roges amb inscripcions de les C.C.O.O., que arribà per Mercat de Sant Antoni, Urgell i Gran Via fins a l'Avda de Roma on ja eren unes 2.000 persones.

Nombrosos intents de manifestació es re-
petiren a Gral. Mola, Diagonal, Pg. de Gràcia...

CORNELLA el dia 30 hi hagué una con-
centració de 2.500 treballadors al camp de futbol convocats per l'Assemblea Democràtica de Cornellà i els Presidents de les UTT i que després es van manifestar des de Pça. Catalunya, pel carrer Pelai fins a St. Ildefons.

TARRAGONA es concentraren 300 perso-
nes el primer de Maig.

Aquest ha estat el primer de Maig sota el règim monàrquico-feixista de Juan Carlos. La jornada de combat del proletariat de tot el món ha estat, a l'Estat espanyol, un reflex del grau de consciència i combativitat que està assolint la classe obrera de tota Espanya en la lluita per les llibertats democràtiques contra l'opressió neofeixista. Ha estat un pas més en el camí cap a la vaga general política que ha d'enderrocar la dictadura i instaurar la democràcia política.

VILANOVA

el dia 30 hi hagué atur total al Metall.

El primer de Maig es van celebrar concentracions a les poblacions de la comarca Sitges, Sta. Pere de Ribes, Vilanova.

VILAFRANCA

El dia 30 es celebrà un miting a un cinema de Vilanova del qual es sortí en manifestació. Van haver-hi 14 detinguts, entre ells, Jordi Cuyàs, president de la UTT del Sindicat Mixte.

STA. COLOMA l'1 de Maig la ciutat aparegué ocupada per la policia que actuà brutalment per dissoldre la manifestació de 500 persones, amb banderes roges que havien convocat CCOO, USO i UGT i que recolzava l'Assemblea Democràtica de la ciutat.

Es realitzà també una concentració a les Vinyes.

MATARÓ El dia 30 hi hagué un primer intent de manifestació a les Rambles de Mataró, que després de la intervenció de la Guàrdia Civil i la policia armada, es traslladà de lloc i aconseguí realitzar-se. Van participar-hi unes 500 persones, cridant "Visca CCOO", "Amnistia i llibertat", etc. durant 20 minuts. Hi hagueren 5 detencions, que provocaren una posterior concentració davant l'Ajuntament exigint la llibertat dels detinguts, i en la que foren detingudes 50 persones més.

Això determinà que a Mataró el primer de Maig fos una jornada de lluita per la llibertat dels detinguts; la nit del dia 30 a les sardanes que es feien a les Rambles

es ballà la Sta. Espina i es corejaren consignes de llibertat detinguts i Visca el primer de Maig.

SABADELL El dia 1 es celebrà una assemblea de 2.000 obrers al barri de Can Oriach, i posteriorment una manifestació de 1.000 persones amb pancartes i una bandera catalana.

Miting conjunt ORT-PTE

Un moment del miting al Bon Pastor (Barcelona) el vespre del dia 30.

EL CONSELL HA DIT QUE NO...

Els dibuixos i títols d'aquest article són reproducció d'una publicació de la JOVE GUARDIA ROJA, l'organització de la joventut revolucionària catalana

COMITÈ NACIONAL DE CATALUNYA DEL PARTIT DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, diumenge 15 Febrer 1976

Secretariat del Consell de Forces Polítiques de Catalunya.

El Comitè Nacional de Catalunya del Partit del Treball d'Espanya, en dirigir-se al Consell de Forces Polítiques de Catalunya, vol manifestar que:

Som un partit polític proletari que té com a tasca fonamental la defensa dels interessos de la classe obrera i el poble treballador de Catalunya.

Entenem per ruptura democràtica la instauració d'un Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya a la vegada que la d'un Govern Provisional d'àmplia coalició democràtica de tot l'Estat, que garanteixin el ple exercici de les llibertats polítiques, l'amnistia i unes eleccions lliures a Assemblea Constituent. Per tant, rebutgem resoltament la imposició de la monarquia juancarlista i el plantejament de que a la democràcia s'hi pugui arribar per la via de la reforma constitucional.

Referent a la qüestió nacional el nostre Partit assumeix fermament la tasca d'acabar amb l'opressió nacional de Catalunya i defensa amb decisió el dret a l'autodeterminació del poble català, entenent aquesta com el dret que té Catalunya, com a nació sobirana, a organitzar-se segons els seus desitjos, és a dir, segons els principis de l'autonomia, la federació, o a separar-se completament, i considerem que l'exercici d'aquest dret no és negociable ni postergable.

Durant el període de provisionalitat, fins que el poble pugui manifestar-se lliurement, recolzem el restabliment provisional de la capacitat d'autogovern que atorga a Catalunya l'Estatut de 1932, com a garantia de l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Considera l'Assemblea de Catalunya l'organisme més representatiu del poble català i, en conseqüència, entenem que la coordinació dels partits polítics ha d'afavorir l'activitat política de l'Assemblea de Catalunya en el camí cap a la conquesta de la democràcia.

Volem expressar que sent, en l'actual situació política, una tasca fonamental del nostre Partit potenciar la unitat amb totes les forces polítiques que lluiten per la democràcia, independentment dels interessos de classe que defensin, i estant d'acord amb el programa i declaració política fets públics pel Consell de Forces Polítiques de Catalunya el passat mes de desembre de 1975, acordem sol·licitar-hi la nostra incorporació sempre que existeixi, per part del Consell, una plena coincidència amb els pressupostos democràtics que anteriorment hem exposat.

Atentament

Josep Vidal
Secretari polític.

Aquests dies la premsa legal ha difós diverses notícies i declaracions sobre la negativa del Consell a la nostra petició d'entrada. Sense conèixer encara la resposta oficial, volem exposar el nostre punt de vista sobre el que "oficiosament" s'ha difós, a fi d'aclarir la nostra posició.

Amb la nostra petició d'ingrés preteniem "potenciar la unitat amb totes les forces polítiques que lluiten per la democràcia, independentment dels interessos de classe que defensin".

Les forces polítiques que s'han oposat al nostre ingrés ho fan en base a que som un partit d'"obediència catalana".

PERÒ...

Però què significa aquest argument de l'obediència catalana?

El nostre Partit com a avantguarda política de la classe obrera, lluita resoltament per acabar amb tot tipus d'opressió i explotació i per tant, lluita i lluitarà per acabar amb l'opressió nacional de Catalunya i acceptarà la sol.lució que lliurement decideixi el poble català respecte al tipus de govern de que vulgui dotar-se i la forma de vinculació o la no vinculació amb el govern central.

Amb la formulació de la "no obediència catalana", aquestes forces de la burgesia pretenen marginar un partit polític amb gran incidència dins la classe obrera catalana.

Pretenen disposar d'un organisme, que sigui fàcilment manejable cap als seus interessos de classe, i presentar-ho com a unitari i democràtic.

Però, de quina obediència són aquests partits que s'han oposat al Partit del Treball d'Espanya? Cap d'ells amaga les seves íntimes relacions amb l'imperialisme nord-americà, i tots busquen afanyosament el finançament ianqui, sigui de forma directe o indirecta per mitjà dels seus al.liats a Europa. Recentment hem vist el Sr. Pallach anar a buscar marcs a Alemanya i com Anton Canyelles acceptava el finançament de la Democràcia Cristiana alemanya.

Nosaltres no els demanem a aquestes forces que trenquin els seus lligams amb l'imperialisme nord-americà, perquè, en principi per arribar a un acord entorn el restabliment de la democràcia política a Espanya, no exigim l'acceptació de mesures contra els interessos imperialistes al nostre país.

Quines són les forces que s'oposen a la nostra entrada?

Són les mateixes que s'oposen totalment a que l'A.C. i inclús el Consell, estableixin relacions cara a l'articulació amb C.D. en base a que aquest organisme no defensa els drets nacionals de Catalunya. Però, a la vegada que afirmen això, Pujol i Pallach no tenen cap inconvenient en entrevistar-se amb l'ambaixador nord-americà. Aquestes entrevistes cal enmarcar-les dins l'ofensiva que l'imperialisme americà està portant a terme a Europa per evitar la participació dels partits comunistes en el govern i, a

VISCA LA REVOLUCIÓ!

Espanya, per debilitar i dividir l'"oposició democràtica", a la vegada que es recolza d'una o altra manera en el govern. Aquests partits no tenen cap inconvenient per a entrevistar-se amb membres del govern, al marge dels organismes unitaris en els quals participen.

El Comitè Nacional de Catalunya del P.T.E. en sol.llicitar l'ingrés al Consell, vol expressar la seva voluntat d'arribar a un pacte amb tots els partits polítics, independentment dels interessos de classe que defensin, per a l'immediat restabliment dels principis de la democràcia política.

Davant l'acord del Consell de negar-ne l'entrada al Partit del Treball d'Espanya, el seu Comitè Nacional de Catalunya vol manifestar que:

1) El Consell, en privar l'entrada d'un partit amb real incidència en el sí de la classe obrera catalana, intenta excloure la classe obrera del procés de consecució de la democràcia política. Aquesta exclusió invalida el Consell com a organisme capaç d'aconseguir la democràcia política, ja que sense la decidida participació de la classe obrera és pràcticament impossible d'aconseguir-la.

2) Amb aquesta decisió, el Consell practica una política d'exclusions que perjudica la necessària unitat de totes les forces polítiques partidàries del restabliment de la democràcia política.

3) Esperem dels partits obrers i populars del Consell que han recolzat la nostra incorporació, que en tot moment anteposin la unitat entre les forces obreres i populars, al compromís amb les forces de la dreta, perquè és aquella unitat la base per a la conquesta de la democràcia.

4) Continuarem lluitant incansablement per la democràcia política i per la unitat de totes les forces que realment vulguin la llibertat i la democràcia per al poble.

La gran lluita del petit metallUnits i organitzats VENCEREM!

Els metal·lúrgics de la comarca de Barcelona i fonamentalment els petits i mitjans tallers han realitzat la primera vaga generalitzada des de fa 40 anys, en la que hi han participat uns 100.000 obrers.

La vaga s'inicià el dia 22, però la preparació havia començat dos o tres mesos abans realitzant assemblees de càrrecs sindicals, assemblees de treballadors a les fàbriques, etc. D'aquesta manera, tots els metal·lúrgics van participar en l'elaboració de la plataforma. Cal destacar la importància en un primer moment de les contínues assemblees d'enllaços que permeteren lligar totes les fàbriques en l'elaboració conjunta de la plataforma. Durant aquest procés es realitzaren concentracions a la CNS, al camp de futbol de Sant Andreu, aturs, etc...

Totes aquestes accions van obligar la patronal a asseure's a negociar, perquè de bon començament ja es negava a fer-ho. Aquest any la Comissió Negociadora, sorgida de les Candidatures obreres i democràtiques al revés que anys anteriors, ha defensat honradament els nostres interessos, sense rebaixar cap punt de la plataforma si abans els treballadors no ho havien recomanat. Però les negociacions van durar poc, i a la tercera reunió el conveni passà al laude, i no per culpa de la comissió deliberadora, sinó per l'actitud totalment negativa que adoptà la patronal en tot moment.

D'Aquesta forma, el dia 22 s'inicia la vaga contra el laude. Durant 13 dies els treballadors han demostrat la seva gran capacitat de combat: la vaga no es va quedar als tallers sinó que els treballadors hem sortit al carrer, realitzant marxas per la zona i incorporant d'altres fàbriques, hem realitzat assemblees de milers de treballadors a les places públiques, etc.

Fruit de la vaga del Metall ha estat l'homologació del conveni de la construcció i la readmissió dels acomiadats de Seat, tèmbersos el govern i la patronal de que aquests sectors s'incorporessin a la vaga.

Quan al cap de 15 dies hem aturat la lluita i malgrat els acomiadats i les sancions, no podem tornar a treballar amb l'esperit mesquí de que la vaga ha estat un fracàs perquè no hem aconseguit res. Hem de recordar que la construcció ha necessitat tres vagues generalitzades per aconseguir el seu

conveni; per a nosaltres aquesta lluita ha estat una primera batalla de la que n'hem tret importants experiències i que ens ha permès assolir una organització de la que estavem mancats i que en el futur ens serà molt útil.

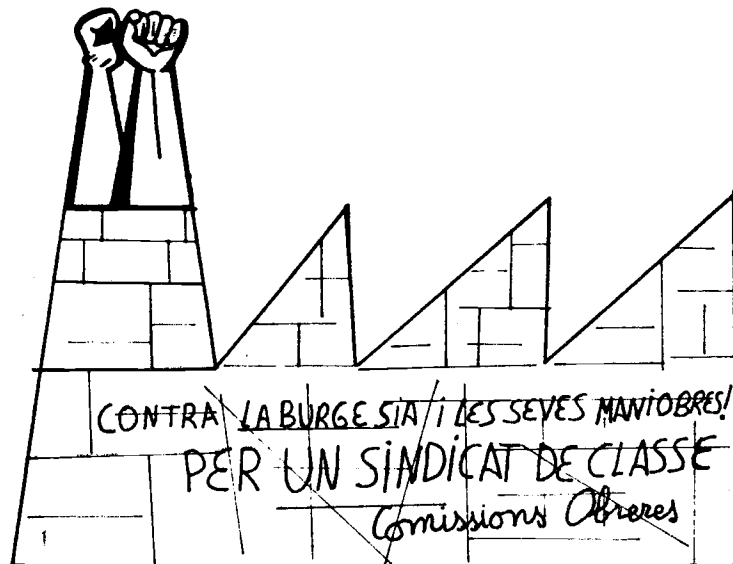
Quan la patronal i el govern es neguen en rodó inclús a escoltar les nostres justes demandes, aconseguir les nostres reivindicacions no pot ser una tasca fàcil. Dues coses són fonamentals per aconseguir-ho: una forta ORGANITZACIO de classe i la més gran UNITAT.

Abans de començar la vaga, el metall, era un ram amb un nivell organitzatiu molt baix. Per això vàrem escollir delegats a les fàbriques i tallers, els quals han estat coordinant i dirigint tota la lluita. Aquesta ha estat una experiència molt important. Els delegats, en moments de lluita, són la millor organització de què podem dotar-nos perquè, elegits directament a les assemblees, permeten que tots els treballadors participin en la direcció de la vaga.

D'altra banda, el mateix terror que té aquest govern enemic de la classe obrera, a la nostra unitat, ens marca el camí. Haurem de mantenir la gran unitat que hem aconseguit i estendre-la. Les grans fàbriques han de veure que la patronal és la mateixa a un lloc o a l'altre, i que el govern que la defensa és enemic de TOTA la classe treballadora. Per això hem de preparar-nos per a una nova batalla general de tot el metall, i treballar, a més, per coincidir amb la lluita d'altres sectors de la producció. Només així, davant la nostra força, farem que el govern cedeixi. Hem d'aconseguir la unitat de tot el metall per la consecució de la nostra plataforma. Les grans i les petites empreses, les fàbriques i els tallers, el Baix Llobregat i totes les comarques juntes sí aconseguirem vèncer la resistència de la patronal.

Tots els metal·lúrgics que aquests dies s'han incorporat a la lluita han de preparar ara la pròxima batalla per aconseguir la plataforma. Per a això hem de reforçar i ampliar la nostra organització, les C.C.O.O. i discutir en assemblees aquestes experiències, per veure quin és el millor moment per recomençar la lluita i anar acumulant forces per al pròxim combat.

PER UN SINDICAT DE CLASSE

La patronal i el seu govern assassí, que han fet córrer sang obrera a Vitòria, que ens condemnen a l'atur, la fam i els sous de misèria. ens parlen de democràcia. Aquesta "democràcia" que ens estan preparant inclou la reforma i la llibertat sindical. La burgesia i aquest règim fan enganyoses totes les paraules. Per això cal que els treballadors expressem què significa per a nosaltres realment la llibertat sindical.

La llibertat sindical és el dret que té la classe treballadora a organitzar-se lliurement per a la defensa dels seus interessos. Ni la patronal ni l'Estat no tenen dret a immiscuir-se en l'organització de la classe obrera: el sindicat obrer ha de ser autònom.

Tots hem vist, quan reclamem unes reivindicacions justes, com se'ns impedeix reunir-nos i se'ns nega el dret d'assemblea, com se'ns empresona i tortura per exercir el dret de vaga, i encara se'ns acusa d'"antipatriotes" (Arias Navarro a la televisió el 28 d'abril). Això és el que tenim ara, i el que no volem. Volem la llibertat sindical, un sindicat obrer.

Justament quan aquest govern assassí comença a parlar de democràcia, ressorgeixen sindicats històrics, tothom es diu representant de la classe obrera i tothom defensa (de paraula) la llibertat i la unitat sindical.

El procés que s'ha iniciat amb la celebració en la legalitat del XXX Congrés de la UGT i el pròxim que es prepara de la Unió Sindical Obrera, són el camí per a la institucionalització de diverses centrals sindicals, és assentar les bases de la divisió sindical.

A la classe obrera, en canvi, li interessa la unitat sindical. Cal recordar en

aquests moments, que la classe obrera forma un bloc únic; que l'explotació pot ser més o menys aguda, però que a tots se'ns roba el resultat, el fruit de la nostra suor. I els lladres estan units i també formen un bloc homogeni: són els capitalistes i burgesos. Els burgesos estan íntimament units contra nosaltres per mantenir l'explotació. Per això ens interessa la llibertat i la unitat sindical.

La tremenda força de la classe proletària unida espanta a la burgesia. Aquesta és l'única explicació de què ens vulguin fer creure que la llibertat sindical significa necessàriament la divisió i la pluralitat sindical.

Que dividits no podem aconseguir les nostres reivindicacions ens ho han demostrat totes les lluites que hem portat a terme, ens ho demostra la història del moviment obrer internacional i ho veiem actualment en la lluita del metall i totes les que estem realitzant.

El Partit del Treball d'Espanya, en aquests moments decisius per al futur de la classe obrera, proposa a tots els treballadors i a totes les organitzacions obreres, com a tasca immediata, en el camí cap al sindicat únic, democràtic i autònom de la nostra classe, les següents qüestions perquè siguin discutides i s'arribi a acords que permetin donar, ara ja, passos efectius cap a la construcció de la gran central única del proletariat:

1) Crida la UGT, la USO i la SOC perquè abandonin la defensa d'interessos particulars i parcials en benefici del conjunt de la classe obrera, i juntament amb les CCOO iniciïn el treball de preparació a cada fàbrica i lloc de treball, del Congrés Constituent del sindicat unitari de la classe obrera.

2. Crida les Comissions Obreres a continuar la pràctica de defensa abnegada dels interessos de la classe treballadora que durant aquests anys de dictadura l'han convertida en l'organització més combativa, representativa i unitària del proletariat de tota Espanya, i també a què avancin en el camí cap a la seva consolidació com l'organització genuïna i més representativa del proletariat.

3. Crida tota la classe obrera, a tots els treballadors concients, a tots els homes que volen un futur millor per al nostre país, que prenguin consciència del seu paper en els moments actuals, en la construcció del sindicat lliure de la classe obrera; si deixem la iniciativa al govern i la burgesia, segur que els resultats seran un gran perjudici per a la unitat de la classe treballadora. Ara ja, hem de lluitar per assentar les bases de LA NOSTRA organització sindical.

Per a això hem d'emprendre una gran tasca d'agitació entre tota la classe obrera: Als barris, a les fàbriques, a les CCOO, hem de plantejar aquesta qüestió per començar a donar passos efectius i unitaris.

Hem d'assegurar la participació de tots els treballadors en la tasca de construcció del seu sindicat. Cap treballador no pot quedar-ne al marge. Si tots els treballadors prenen consciència de la seva responsa-

bilitat en aquesta qüestió, cap ~~manera del~~ règim de la patronal no podrà desfer la unitat de classe que neix de la solidaritat contra l'exploració. El nostre sindicat l'hem de construir nosaltres des de les fàbriques, les obres i les mines. La unitat sindical és irrealitzable sinó és a partir de les masses de treballadors i els acords entre diverses sindicals han de tenir com a principal objectiu el d'impulsar aquesta participació massiva.

Tots els treballadors, totes les organitzacions obreres, si d'una forma sincera i no de paraula volen la unitat de la classe obrera han d'impulsar assemblees a tots els centres de treball on després d'assenyar els principis del sindicat que volem, escollixin delegats per al Congrés Constituent del sindicat de la classe obrera.

L'elecció de delegats, que ja ha estat una pràctica positiva en totes les darreres lluites, és la més ferma garantia de que el nostre sindicat serà sòlid, únic, democràtic i independent, perquè es basarà en la voluntat única, lliurement expressada a cada lloc de treball, i de que serà combatiu i de classe i no reformista, perquè es basarà en la lluita de tota la classe obrera, en la Vaga General que els mateixos delegats impulsaran i dirigiran per la conquesta de les nostres reivindicacions més immediates, per les llibertats polítiques i la llibertat sindical.

Montejurra-76

LA REFORMA, ASSASSINA

Novament a Navarra s'ha celebrat l'acte polític anual del Partit Carlí.

12.000 persones assistiren al Montejurra per mostrar les seves ànsies de llibertat.

Bandes feixistes actuaren brutalment contra el Partit Carlí, apallissant i disparant, fins a provocar 2 morts i múltiples ferits, impeding d'aquesta manera la celebració de l'acte.

Aquesta és una forma més que utilitza la dictadura per aixafar qualsevol expressió democràtica del poble espanyol. Per això denunciem al govern de la monarquia com a únic responsable dels fets.

Recolzem, alhora, el Partit Carlí en la seva lluita per les llibertats democràtiques. Desitgem que es mantingui ferm en aquest camí de lluita per la democràcia política.